



EL BUSCADOR

Aquesta és la història d'un home al que jo definiria com un buscador.

Un buscador és algú que busca. No necessàriament és algú que troba. Tampoc és algú que sap el que està buscant. És simplement per a qui la seva vida és una recerca.

Un dia un buscador va sentir que havia d'anar cap a la ciutat de Kammir. Ell havia après a fer cas rigorós d'aquestes sensacions que venien d'un lloc desconegut de sí mateix, així que ho va deixar tot i se'n va anar. Després de dos dies pels camins plens de pols va divisar Kammir a la llunyania. Una mica abans d'arribar al poble, una muntanya a la dreta del camí li va cridar l'atenció. Estava entapissada d'un verd meravellós i hi havia molts arbres, ocells i flors encantadores. La rodejava per complert una espècie de tanca petita, de fusta... Una porteta de bronze el convidava a entrar. De sobte va sentir que oblidava el poble i va tenir la temptació de descansar per un moment en aquest lloc. El buscador va traspasar el portal i va començar a caminar lentament entre les pedres blanques que estaven distribuïdes com l'atzar, entre els arbres. Va deixar que els seus ulls fossin els d'un buscador, potser per això va descobrir, sobre una de les pedres aquella inscripció...

"Abedul Tare, va viure 8 anys, 6 mesos, 2 setmanes i 3 dies".

Es va encongir una mica al donar-se compte que aquella pedra no era simplement una pedra. Era una làpida. Va sentir pena al pensar que un nen de tant curta edat estava enterrat en aquell lloc. Mirant al seu voltant, l'home es va donar compte que la pedra del costat també tenia una inscripció. Es va apropar per llegir-la i deia: *"Llamar Kalib, va viure 5 anys, 8 mesos i 3 setmanes"*. El buscador es va sentir terriblement commocionat. Aquest bonic lloc, era un cementiri i cada pedra una làpida. Totes tenien inscripcions similars: un nom i el temps de vida exacte del mort, però el va espantar va ser comprovar que, aquell que més temps havia viscut no sobrepassava els 11 anys.



Cafè Pedagògic Obert a les famílies – Acompanyant del dol
18 de gener 2017

Amb un dolor terrible, es va seure i es va posar a plorar. El cuidador del cementiri passava per allà i es va apropar, el va observar per una estona en silenci i després va preguntar si plorava per algun familiar.

- No, cap familiar- va dir el buscador- Què passa en aquest poble? Quina cosa tant terrible hi ha en aquesta ciutat? Per què tants nens morts enterrats en aquest lloc? Quina és la terrible maledicció que pesa sobre aquesta gent que l'ha obligat a construir un cementiri de nens?

El vell va somriure i va dir:

- Pot serenar-se, no hi ha cap maledicció, el que passa és que aquí tenim una vella costum. Li explicaré: quan un jove compleix 15 anys els seus pares li regalen una llibreta com aquesta que tinc aquí, penjant del coll i és tradició entre nosaltres que, a partir d'aquí, cada vegada que un gaudeix intensament d'algo, obre la llibreta i anota en ella: a l'esquerra què va ser allò gaudit i a la dreta quant de temps va durar. Va conèixer la seva novia i es va enamorar d'ella? Quant de temps va durar aquesta passió enorme i el plaer de conèixer-la? Una setmana? Dos? Tres setmanes i mitja? I després...l'emoció del primer petó, quant va durar? El minut i mig del petó? Dos dies? Una setmana? I l'embaràs o el naixement del primer fill? I el casament dels amics? I el viatge més desitjat? I la trobada amb aquell germà que torna d'un país llunyà? Quant va durar el gaudir d'aquestes situacions? Hores? Dies? Així anem anotant a la llibreta cada moment. Quan algú mor, és la nostra costum obrir la seva llibreta i sumar el temps gaudit, per escriure-ho a la seva làpida. Perquè aquest és, per a nosaltres, l'únic temps viscut.

Jorge Bucay

Quin valor li dones al teu temps viscut? Pensa en com seria la teva llibreta, quines característiques tindria. Una llibreta desgastada de tantes pàgines escrites o una pràcticament nova amagada en un calaix plena de pols? Sobre quins aspectes has reflexionat?

